

Arrest

**nr. 41 770 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen van 21 januari 2010 tot niet inoverwegingneming van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. DAOU, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 november 2009 neemt de stad Mechelen de beslissing tot niet inoverwegingneming van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot nietigverklaring wordt door de Raad verworpen bij arrest nummer 41 769 van 19 april 2010.

1.3. Op 21 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen opnieuw een beslissing tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, waarbij verwezen wordt naar een aangetekende zending van 7 december 2009 van verzoeker waarbij de voormelde aanvraag wordt ingediend. Deze beslissing werd op een niet nader te bepalen datum aan verzoeker betekend.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...) -2800 Mechelen
Uit de controles op 30/10/2009, 29/12/2009 en 30/12/2009 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.*

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat verweerder de Belgische staat is, in de persoon van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en verweerder maakt in zijn nota gewag van een eerste, met name de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en een tweede verwerende partij, de stad Mechelen, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

2.2. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatsd is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen. (cfr. RvS 10 juni 1997, nr. 66 659 en RvS 18 december 2001, nr. 101 932, Devos). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cfr. RvS 1 december 1999, nr. 83 770, Wijns en De Boeck; RvS 1 juli 2003, nr. 121 147, c.v. Intercommunale Haviland). Alleszins is het zo dat in deze niet de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot verweer kan geroepen worden ten behoeve van de Belgische Staat aangezien de bestreden beslissing werd getroffen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen. Derhalve werd in casu de stad Mechelen, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen terecht als enige verwerende partij aangeduid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van *“artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten”* en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien in de uitéénzetting geformuleerd door de Burgemeester van de Stad Mechelen gesteld wordt dat er een woonstcontrole zou plaatsgevonden op 30/10/2009, 29/12/2009 en 30/12/2009 en dit op het adres te 2800 Mechelen, (...);

dat men echter nooit enig bericht achter gelaten heeft als zou men langsgedaan zijn op het adres te 2800 Mechelen (...) en zulks niet de normale gang van zaken kan genoemd worden;

dat men alleszins na een tweede of derde controle een bewijs had moeten achter laten dat men langsgedaan was en dat men verzoeker niet had thuis gevonden waarna hij verzocht werd om zelf contact op te nemen met de diensten van de Politie hetgeen echter niet gebeurd is;

dat als men de toestand ter plaatse meer had nagegaan men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen;

dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen om de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;

dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;

dat dit middel gegrond is.”

3.2. Verwerende partij betoogt in haar nota als antwoord op het eerste middel van verzoeker het volgende:

“Verzoeker haalt aan dat men nooit enig bericht heeft achtergelaten op het adres te 2800 Mechelen, (...) en zulks niet de normale gang van zaken kan worden genoemd.

Verzoeker zijn stelling kan hier niet worden gevolgd gelet op het feit dat de wet duidelijk voorschrijft dat er een woonstcontrole zal plaatsvinden binnen de 10 dagen na de regularisatieaanvraag bij de gemeente.

Daarenboven blijkt uit het schrijven van 07.12.2009 van de heer agent M.B. dat ook op respectievelijk 10.11.2009 en 11.11.2009 een adrescontrole heeft plaatsgevonden waar betrokkene opnieuw niet werd aangetroffen.

De aangetroffen vrouw op het desbetreffende adres verklaarde het volgende :

“(...)dat betrokkene te Brussel zat. De vrouw liet ons een slaapkamer zien waar volgens haar betrokkene zou slapen. Wij stelden vast dat het een kinderkamer was, in de kamer lagen uitsluitend spullen van de dochter van de vrouw. (...) en verder “(...) Er lagen geen persoonlijke spullen van betrokkene in de kamer. Er lag geen kledij van de man in de slaapkamer.” (stuk 2)

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk stellen dat er onvoldoende controles zouden verricht zijn alvorens de beslissing tot niet in overweging te nemen, quod in casu non!

Immers, er werd zelfs op datum van 30.11.2009 door de heer commissaris een woonstcontrole uitgevoerd waarbij betrokkene evenmin aanwezig was. (stuk 2)

Thans blijkt ook uit het politieverlag dd. 28.12.2009 dat op datum van 29.12.2009 een woonstcontrole werd verricht. (stuk 3)

Uit de vaststellingen van hoofdinspecteur V.B. en B.M. kon men afleiden dat de kinderversiering die tijdens de eerdere vaststellingen werd waargenomen, onverzorgd verwijderd is.

Eveneens was het bedovertrek behorende tot een tweepersoonsbed aangepast naar een volwassene terwijl het voordien een kinder-bedovertrek betrof.

Bovendien werd opgemerkt dat men de kindergordijnen met behulp van een groot laken aangebracht met duimspijkers heeft trachten te bedekken om alsnog de indruk te wekken dat deze kamer door een volwassen persoon werd bewoond.

Bijgevolg was de modificatie van de kamer op zodanige wijze uitgevoerd om alsnog de indruk te wekken dat deze kamer door een volwassen persoon bewoond is.

Verzoeker zijn stelling kan dan ook niet worden gevolgd waarin hij meent dat de beslissing op basis van een bijzonder mank en onvolkomen dossier werd getroffen.

Betreffende de vermeende schending van art. 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en het art. 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 dient er op te worden gewezen dat de door verzoeker bedoelde wetsartikelen verband houden met de verplichting om de bestuurshandeling formeel te motiveren, en als zodanig tot doel hebben om de bestuurde toe te laten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan (R.v.St. nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.)

In casu is aan deze vereiste terdege voldaan.

De door verwerende partij gemotiveerde overweging die (tezamen met de vermelding van de toepasselijke wetsbepaling), die de motivering van de bestreden beslissing uitmaken, volstaan derhalve om de bestreden beslissing ten genoegen van recht om de motieven te onderbouwen.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen zijn regularisatieaanvraag niet n overweging werd genomen, zodat hef doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

De doelstelling van de motiveringswet is bijgevolg bereikt,

Het eerste middel van verzoeker is niet ernstig, minstens ongegrond.”

3.3. In zijn repliekmemorie voegt verzoeker aan zijn eerste middel het volgende toe:

“(...) dat thans uit de stukken dewelke medegedeeld werden door de Stad Mechelen blijkt dat er een eerste controle zou plaatsgevonden hebben op 30/10/2009 waarbij vastgesteld werd dat concludant niet aanwezig was maar dat bij de controles van 29/12/2009 en 30/12/2009 wel degelijk vastgesteld werd dat concludant aanwezig was maar dat uiteindelijk de Politieverantwoordelijken hebben gemeend dat concludant hier zou verblijven;

dat als de verantwoordelijke van de politiediensten dewelke de controle dienen uit te voeren er zichtbaar een zeer eigenaardige zienswijze op na houden!

Dat het immers niet aan deze personen is om te oordelen op éénzijdige manier of concludant al dan niet aldaar woonachtig is en de mogelijkheden heeft om daar te verblijven;

dat er in deze aangelegenheid echter meer aan de hand is zoals mag blijken uit het krantenartikel hetwelk verschenen is in de Metro op datum van 22/02/2010 en waarin gesteld werd dat de

Staatssecretaris voor Asielbeleid, Dhr. MELGIOR WATHELET een onderzoek opgestart is naar aanleiding van de afwijzing van de regularisatieaanvragen in de Stad Mechelen; dat er immers vastgesteld werd door de diensten van de Staatssecretaris voor Asielbeleid dat er in Mechelen 47% van de aanvragen geweigerd werden en zulks abnormaal hoog is; dat zulks het gevolg is van de zeer eigenaardige manier van werken van de verantwoordelijke van de politie dewelke de woonstcontrole dienen uit te voeren; dat het dan ook past de resultaten van dit onderzoek van de Staatssecretaris voor Asielbeleid worden afgewacht alvorens verder over deze zaken uitspraak gedaan wordt;(…) dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd (...);

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij na het overmaken van het administratief dossier door de verwerende partij, de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing volledig kent en deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling in buitengewone omstandigheden een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

3.6. De term “*van de plaats waar hij verblijft*” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand (cfr. RvS 25 januari 1996, nr. 57 831). Een beslissing waarbij een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in overweging wordt genomen, kan enkel worden getroffen indien uit een werkelijke controle ter plaatse ondubbelzinnig blijkt dat verzoeker niet feitelijk verblijft op het door hem opgegeven verblijfsadres.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier alsook uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker het adres (...) 2800 Mechelen opgaf als verblijfsadres bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bestreden beslissing verwijst naar drie woonstcontroles van de politie om te vast te stellen dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven verblijfsadres woont. Het verslag van deze woonstcontroles van 30 oktober 2009, 29 december 2009 en 30 december 2009 bevindt zich in het administratief dossier. In het politieverlag van 31 december 2009 worden volgende vaststellingen beschreven aangaande de eerste woonstcontrole van 30 oktober 2009: “*betrokkene is afwezig/niet aangetroffen* (sic). *Op de deur is de naam ‘SINGH – DHESI’ aangebracht*”. Naar aanleiding van de tweede woonstcontrole op 29 december 2009 wordt in hetzelfde verslag het volgende verklaard: “*betrokkene is aanwezig / aangetroffen. In de aangewezen kamer stellen wij vast dat de kinderversiering, die tijdens de eerdere vaststellingen door ons waargenomen werd, onverzorgd verwijderd is. Het gaat om posters van sneeuw witje en Disney-figuren. Het bedovertrek behorende tot een tweepersoonsbed is eveneens aangepast naar een volwassene terwijl het voordien een kinder-bedovertrek betrof. Wij stellen echter vast dat een groot laken van met duimspijkers aangebracht is op om de kindergordijnen te bedekken. De modificatie van deze kamer is doorgevoerd om de indruk te geven dat deze kamer door een volwassen persoon bewoond is.*” Naar aanleiding van de derde woonstcontrole op 30 december 2009 wordt in hetzelfde verslag het volgende verklaard “*betrokkene is aanwezig / aangetroffen.*” Deze

voormelde vaststellingen leidden in het politieverlag van 31 december 2009 tot het besluit: *“Betrokkene komt niet in aanmerking wegens ciriminogeen (sic) gedrag, geen daadwerkelijke bewoning en geen belangen te hebben op het opgegeven adres.”*

3.9. Door de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker niet in overweging te nemen alhoewel twee van de drie uitgevoerde woonstcontroles waarnaar de bestreden beslissing verwijst, verzoekers aanwezigheid op het opgegeven feitelijk adres bevestigen, dient de Raad tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de burgemeester de vastgestelde feiten niet correct heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve aangetoond.

3.10. De verwerende partij hecht in haar nota belang aan het feit dat tijdens de tweede woonstcontrole vastgesteld werd dat *“kinderversiering(...) onverzorgd verwijderd is”* en dat *“de modificatie van de kamer op zodanige wijze uitgevoerd (was) om alsnog de indruk te wekken dat deze kamer door een volwassen persoon bewoond is.”* De Raad ziet niet in waarom uit het aanpassen van een kinderkamer aan het verblijf van een volwassene afgeleid wordt dat *“de indruk (gewekt wordt) dat deze kamer door een volwassen persoon bewoond is”* en kan gelet op de aard van de gedane vaststellingen op dit punt verzoeker volgen wanneer hij stelt *“dat als de verantwoordelijke van de politiediensten dewelke de controle dienen uit te voeren er blijkbaar een zeer eigenaardige zienswijze op na houden!”*, temeer daar in het politioneel verslag van 31 december 2009 zonder enig verdere uitleg en ondanks één vaststaande positieve woonstcontrole finaal besloten wordt: *“Betrokkene komt niet in aanmerking wegens ciriminogeen (sic) gedrag, geen daadwerkelijke bewoning en geen belangen te hebben op het opgegeven adres.”*

3.11. Waar verwerende partij in haar nota nog betoogt dat uit een schrijven van 7 december 2009 van agent M.B. blijkt dat op 10 november 2009 en 11 november 2009 ook woonstcontroles werden uitgevoerd met een negatieve uitkomst, dient de Raad vast te stellen dat zulks niet blijkt uit de bestreden beslissing en dit een aposteriori motivering uitmaakt waarmee geen rekening kan gehouden worden.

Het eerste middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van bestreden beslissing. Derhalve wordt het tweede middel niet besproken aangezien dit geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen van 21 januari 2010 tot niet inoverwegingneming van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA